

Чи ви знаєте пісню вигнанчу,
чи ви чули коли вже її?
Наболілу, бунтарську й підданчу,
що в ній туга, розпука і їдь.

Ох, зворушення в серці заплаче,
не дає говорити мені.
Чи ви знаєте думи бурлачі,
з криком болю замовклим на дні?

Безпощадні, отруйні, зловісні,
крик зневіри лунає із дна.
Та моєї не бійтеся пісні,
хай до серця промовить вона.

Хоч ці строфи похмурі, зловісні,
та одначе не збавлять вас сну.
О, моєї не бійтеся пісні,
хоч словами-бичами вас тну.

Світ великий, безмежний, широкий,
не обняти думками його.
Де задержить утомлені кроки
всім байдужий, недужий ізгой?

Світ безкрай, безмежний, широкий,
має тисячі, тисячі міст.
Де задержить утомлені кроки
занімілий, задуманий гість?

Світ багатий, розкішний, привітний
має тисячі, тисячі міст.
Та одначе є люди самітні,
мов заблукані птахи без гнізд.

О, не витримав стільки би другий,
він надію поніс у душі.
Хай його відцуралися други
та покинули товариші.

Відійшли, не лишився з них жаден,
залишили самого в журбі.
Кожний день, кожна ніч силу краде...
І все сам, і все сам у юрбі.

Хоч надія у серці не гине,
на чолі незатерте тавро:
це чужинець, чужинець, чужинець,
хто його привітає добром?

Хто його привітає як друга,
хто pomoже, pomoже йому?
Тільки посміх, погорда, наруга...
Лиш байдужність він знайде німу.

Стільки правд, стільки діл є оманних.
Хоч на світі багато людей
нещасливих, сумних, безталанних,
він між ними самітно все йде.

Лиш затиснені з впертістю жмені,
в них ще сила палка, молода.
Щораз слабші та слабші легені...
І заглянула в очі нужда.

У гарячці чоло, у пожарі,
повне гострих, відкривних думок.
На чужиннім, гладкім тротуарі
заломився паломника крок.

Туги серця слова не повторять,
все даремне, даремне на біль.
Чуже місто, чужа санаторія...
І лиш подув далекий із піль.

Тільки подув далекий приносить
свіжий запах німої землі.
Вже цієї мандрівки є досить,
цих блукань в безпросвітній імлі.

Вже спочине, спочине, спочине,
наближається всьому кінець.
Привітання з його батьківщини
принесе легкокрилий гонець.

Привітання землі материне
хай почує останній ще раз.
Хай думками в минуле порине,
бо забути, заснути вже час.

Давлять груди німі, білі стіни
та шпитальна, примар повна ніч.
Хтось надходить, хтось стукає в сіні...
Глухий кашель і з уст кровотіч.

Вже прийшла чорна ніч в темнім крепі,
відітхнула глибоко земля.
Ще останній, придавлений шепіт:
— Я вертаюсь, Україно моя.